

Debreceni Ítéltábla
Gf.III.30.359/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a ... kamarai jogtanácsosok (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága, cím) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím) felperesnek – a dr. ... ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének a megállapítása iránti perben a Miskolci Törvényszék 2025. október 14. napján kelt 21.G.40.037/2025/18. számú ítélete ellen az alperes 19. sorszámu fellebbezése alapján az alulírott napon – tanácsülésen – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30 000 (harmincezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az alperes látta el a Kft.1 „f. a.” (Cégjegyzékszám, cím, a továbbiakban: adós) törvényes képviselőtét 2009. március 18-tól a felszámolás elrendeléséig önálló cégjegyzési jogosultsággal.

A Miskolci Törvényszék 2021. november 10-én az adós kényszersztörési eljárását rendelte el, majd 8.Fpk.657/2022/9. szám alatt tette közzé a felszámolási eljárás megindítását. A felszámolás kezdő időpontja 2023. január 17., a kijelölt felszámoló szervezet a Kft.2 (cím), a felszámolóbiztos Felszámolóbiztos.

Az adóssal szemben 2019. december 31-től kezdődően a felszámolási eljárás kezdő időpontjáig végrehajtás volt folyamatban adó tartozás miatt, a tartozás folyamatosan nőtt, megtérülés nem történt, a felszámolás kezdő időpontját megelőző napon az adó tartozás összege 2 025 000 Ft volt.

Az adós utoljára 2019. évre tett eleget a beszámoló készítési és letétbehelyezési kötelezettségének, 2020. január 1-től kezdődően fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben volt, ezt követően gazdasági tevékenységet már nem végzett.

A felszámoló által nyilvántartásba vett felperesi hitelező igény 2 059 325 Ft.

Az alperes a felszámolási eljárás során nem tett eleget a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-a szerinti, az adós nyilvántartásainak és vagyonának átadására vonatkozó kötelezettségének.

A felszámoló vagyon hiányában az egyszerűsített eljárás lefolytatását kérte a felszámoló bíróságtól.

Az elsőfokú bíróság a 21.G.40.037/2025/6. számú – a Debreceni Ítéltábla Gpkf.III.30.156/2025/3. számú végzésével helybenhagyott – végzésével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a törvényszék Gazdasági Hivatala letéti számlájára 2 059 325 Ft vagyoni biztosítékot. Az alperes a vagyoni biztosítékot 2025. július 8-án befizette, amelyet a törvényszék .... letéti szám alatt kezel.

[2] A felperes a 2025. február 27-én benyújtott keresetében kérte a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdése alapján annak a megállapítását, hogy az alperes az adós volt képviselőjeként a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezáltal a 2 059 325 Ft hitelezői követelésének a teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Állította, hogy az adós már 2020. január 1-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, a korábban indult végrehajtás során a tartozás összege egyre növekedett. Ha az alperes ügyvezetése alatt az adós már nem is folytatott tevékenységet, de az alperes sem akadályozta meg a tartozás folyamatos növekedését, ami már önmagában elegendő annak a megállapítására, hogy nem tett meg minden tőle elvárható intézkedést a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében.

[3] Az alperes kérte a kereset elutasítását. Nem vitatta a felperes által a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beállítására megjelölt időpontot, és azt sem, hogy utoljára a 2019. évre készített el és helyezett letétbe beszámolót.

Előadta, hogy a későbbiekben ezen kötelezettségének azért nem tudott eleget tenni, mert a könyvelője elhunyt, és az adós irataihoz nem jutott hozzá. A felszámoló felhívása alapján ezért nem tudott a vagyon és az iratok átadására vonatkozó kötelezettségének sem eleget tenni. Állította, hogy az adós már 2012-től nem végzett tevékenységet, de megőrizte az adós tulajdonában álló ingatlanhányadot. Álláspontja szerint a felperes által megjelölt mulasztása és a kár bekövetkezte, azaz a felperesi hitelezői igény kielégítésének esetleges megghiúsulása között nem áll fenn okozati összefüggés. Kiemelte, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a Cstv. 34. § (2) bekezdése értelmében az adós vagyonáról már nem nyilatkozhatott, a felszámolás kezdő időpontját megelőző időszakban pedig nem neki, hanem a felperesnek felróható okból növekedett az adós adótartozása, mivel a felperes éveken át meg sem kísérelte annak a behajtását.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint a Kft.1 „f. a.” volt képviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezáltal a felperes, mint hitelező 2 059 325 Ft összegű követelésének a teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 140 000 Ft perköltséget és az államnak 36 000 Ft kereseti eljárási illetéket.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak ítélte.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében az alperes magatartását a rá irányadó gondossági mérce szerint, az észszerű gazdasági kockázatokkal együtt járó és a hitelezői érdekekre figyelemmel is az adott helyzetben ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható döntések alapján kell elbírálni.

Az alperesnek a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségének az elmulasztása abban az esetben is felróható, ha – a hivatkozásával egyezően – a könyvelő halála miatt nem jutott hozzá a bizonylatokhoz. A vezető tisztségviselőnek ugyanis a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) 169. §-ában foglalt kötelezettségének a teljesítése érdekében az iratok eltűnése esetén azok pótlását meg kellett volna kísérelnie. Az alperes pedig nem is hivatkozott ilyen törekvéseire.

Mindezek alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher megfordult, azaz az alperesnek kell igazolnia a mentesüléséhez, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát követően a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Ennek a hiányában vélelmezni kell ennek az elmulasztását és azt, hogy a hitelezők követeléseinek a teljes mértékben történő kielégítése más okból, – a felperesi hivatkozás szerint – az adóst terhelő kötelezettségek, adósságok felhalmozása miatt megghiúsulhat.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási teherre vonatkozó anyagi pervezetését követően az alperes (eltérő jogi álláspontjára hivatkozással) kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa nincs. Erre tekintettel pedig azt kell megállapítani, hogy az alperes azzal, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után az adós jogi létezésével több éven keresztül csak az adótartozását halmozta, megvalósult a vezetői felelősséget a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata szerint megalapozó törvényi tényállási elem. Ugyanis a hitelezői érdekeket sértő az a vezetői magatartás, ha a vezető nem kezdeményezi – az adós adótartozásának folyamatos növekedése ellenére – a gazdasági társaság gazdasági életből való kivezetését, megszüntetését.

Az alperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes perköltségének, a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján pedig az államnak a felperes személyes illetékmentessége folytán feljegyzett 36 000 Ft eljárási illetéknek a megfizetésére.

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperesnek az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő. Sérti a Cstv. 31. § (1), 33/A. § (1), (3), (4), (5) és 34. § (2) bekezdését, mivel azokat az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte.

A felperes a keresetében a – kárfelelősségét megalapozó – felróható magatartásának az alábbiakat tekintette:

a) a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal záróleltárt, valamint éves beszámolót (egyszerűsített éves beszámolót) (a továbbiakban együtt: tevékenységet lezáró mérleg), továbbá az eredmény felosztása után zárómérleget és adóbevallást kellett volna készíteni, azokat a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül a felszámolónak és az adóhalósnak átadni és nyilatkozni arról, hogy a tevékenységet lezáró mérleg, illetve az eredmény felosztása után készített zárómérleg az adós vagyoni helyzetéről valós és megbízható képet ad, valamint nyilatkozni arról is, hogy a mérleg elfogadása óta az adós vagyoni helyzetében milyen lényeges változások történtek, mely kötelezettségének az alperes nem tett eleget (keresetlevél 3. oldal utolsó előtti bekezdés).

b) a nem selejtezhető iratokról elmulasztott iratjegyzéket készíteni, és azt, az irattári anyagot, valamint a vagyont leltár szerint átadni a felszámolónak legkésőbb a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül. Ugyanilyen határidővel a fennálló szerződéseiről, a folyamatban lévő ügyekről, eljárásokról tájékoztatást adni, továbbá nyilatkozni arról, hogy valamennyi vagyontárgyra, iratra vonatkozóan teljesítette az átadási kötelezettségét, melynek az alperes szintén nem tett eleget (keresetlevél 3. oldal utolsó bekezdés).

c) a Számv. tv. 153. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségének sem tett eleget (keresetlevél 4. oldal 2. bekezdés).

d) a felszámoló által elkészített zárójelentés szerint az adós képviselője nem teljesítette a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeit, nem készített tevékenységzáró beszámolót, nem adta át az adós iratanyagát.

e) a társaság utoljára 2019. évben tett eleget az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróságnak ezen kereseti kérelem és az alperes ellenkérelme alapján – azok keretei között – kellett a döntését meghoznia.

Álláspontja szerint a jogvita helyes értelmezése során annak a vizsgálata szükséges, hogy a hitelezők kielégítése a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulat szerinti – más okból – hiúsul-e meg, úgy, hogy az nem jár a felszámolási vagyon csökkenésével.

Az adós vezetőjének a felszámolás kezdő időpontját követően kell teljesítenie a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban szereplő kötelezettségeket. Tekintettel azonban arra, hogy a vezetőnek ez a kötelezettsége már a felszámolás bekövetkeztét követő időszakra vonatkozik, továbbá a Cstv. 34. § (2) bekezdése alapján a felszámolás kezdő időpontját követően a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet nevében már kizárólag a felszámoló tehet nyilatkozatot, így az ezzel kapcsolatos mulasztás nem minősülhet a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti olyan más oknak, amely a hitelező teljes mértékben történő kielégítését veszélyeztetheti.

A jelen esetben hiányzik az ok-okozati összefüggés az alperes, mint vezető tisztségviselő károkozó magatartása és a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatában meghatározott „más ok” között. Nem áll ok-okozati összefüggésben a beszámoló külön jogszabályon alapuló letétbehelyezési kötelezettségének az elmulasztása sem a „más okból” történő kielégítés megghiúsulással. A felperes által hivatkozott egyéb jogszabályi kötelezettségek (Art., Számv. tv.) elmulasztásának sincs a Cstv. 33/A. §-a szempontjából értékelhető következménye.

A mulasztásai nem tekinthetők a hitelezői követelések teljes kielégítését megghiúsító más oknak, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatára alapított kereset alaptalan.

Az álláspontját szerinte alátámasztja a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.249/2021/4. számú határozata, valamint a Kúria Gfv.VI.30.083/2024(helyesen 2022)/4. számú ítélete.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, mivel az megfelel a jogszabályoknak, az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a tényállást, amelyből helyes jogkövetkeztetést vont le, helyes érdemi döntést hozott. Vítatta az alperesi álláspontot (jogértelmezést).

Előadta, hogy a vezető tisztségviselőnek kell elkészítenie a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon belül a tevékenységet lezáró beszámolót is és a felszámolónak átadnia. Ennek az elmulasztása a felszámolás kezdő időpontját követően teljesítendő Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja szerinti beszámolókészítési kötelezettség elmulasztásának és nem a felszámolás kezdő időpontja előtti éves beszámoló készítési és közzétételi kötelezettség elmulasztásának minősül.

Hivatkozott több bírósági döntésre, melyek alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltétel(ek) fennállta esetén nem a felperesnek kell a hitelezői igények kielégítésének elmaradását eredményező konkrét ügyvezetői magatartást állítani, vagy bizonyítani. Nem követelhető meg tőle sem a hitelezői érdekeket sértő konkrét vezetői magatartás megjelölése, sem az okozati összefüggés bizonyítása. [Kúria Gfv.30.188/2020/4., Gfv.30.465/2020/8., Debreceni Ítéltábla Gf.30.240/2021/16., Gf.30.010/2022/6., Fővárosi Ítéltábla Gf.40.402/2021/5., Győri Ítéltábla Pf.20.237/2018/11., BDT2023. 4598., Szegedi Ítéltábla Gf.30.040/2022/9.].

A Fővárosi Ítéltábla Gf.40.402/2021/5. számú ítélete szerint „A jelen perben a felperes a keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első mondatának második fordulatára – hitelezők

követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének más okból történő meghiúsulására – alapította, hivatkozva a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakra is. Ebből következően a keresetben állított és a felszámoló által készített zárójelentés adataival bizonyított tényekkel szemben az alperesekre hárult annak bizonyítása, hogy a beszámoló közzétételi kötelezettség elmulasztása tekintetében önhiba nem áll fenn, és nem nekik felróható okból maradt el a 2017. évi mérleg letétbe helyezése, továbbá a Cstv. 31. §-ába foglalt kötelezettségeiket teljesítették. Ennek hiányában pedig annak bizonyítása terheli az alpereseket, hogy a vezetési feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vették”.

A Szegedi Ítéltábla Gf.30.040/2022/9. számú ítéletének a [38] pontja szerint „Erre tekintettel a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdésére is alapított kereseti kérelem esetén – ha a felperes a vezető mulasztását (azaz a beszámolókészítési és letétbe helyezési kötelezettség, vagy Cstv. 31. §-ban foglalt kötelezettség teljesítésének mulasztását) állítja és igazolja – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt, a vezetői felelősség megállapítására vonatkozó tények tekintetében az alábbi két tényállási elemre a felperesnek csak tényállítást kell tennie:

- a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltára az alperes vezetői tisztségviselői jogviszonya alatt, konkrét időpont megjelölése nélkül, és

- a vezető hitelezői érdekeket sértő magatartásra, ezáltal vagyonsökkenést, és/vagy a hitelezők teljes kielégítését meghiúsító magatartásra általánosságban, a konkrét vagyonsökkenést okozó vagy más a hitelezők követelésének teljes kielégítését meghiúsító károkozó magatartás megjelölése nélkül. Ilyenkor nem a Cstv. 31. §-ba foglaltak szerinti mulasztás a hitelezői érdeket sértő magatartás, hanem olyan más magatartás, amely az iratok hiánya miatt nem ismerhető meg. (Kúria Gfv.VI.30.198/2021/4. szám)”.

Az alperes 2020-tól kezdve elmulasztotta mind az általános üzleti évet záró bevallás, mind a 2021. november 10. napjától fennálló kényszertörlési eljárás miatti tevékenységzáró beszámoló elkészítését és közzétételét.

Álláspontja szerint, mivel az alperes meghiúsította az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését, ezért a mulasztása és a hitelezői igények kielégítése meghiúsulásának lehetősége közti ok-okozati összefüggést is valószínűsítettnek kell tekinteni (Pécsi Ítéltábla Pkf.IV.25.059/2018/2. számú végzése).

Már a keresetében előadta azt is, hogy az adóhatóság az adósnál 2013. évtől végrehajtási eljárást folytatott, amely a felszámolási eljárás kezdetéig tartott. Az adós tartozása folyamatosan növekedett, az alperes pedig nem tett olyan intézkedéseket, melyek ezt a folyamatot megállították volna és a hitelezői érdekek sérülését megakadályozta volna. Ilyenre vonatkozó bizonyítékokat a per során sem terjesztett elő. Az alperes a több éven keresztül felhalmozódó tartozás ellenére az adós gazdasági életből történő kivezetését nem kezdeményezte. Ezen körülményeket – mint a hitelező követelésének kielégítését meghiúsító károkozó magatartás – kifejtette a keresetben.

Álláspontja ezért szerint az alperes fellebbezésében hivatkozott kúriai döntés – az abban szereplő tényállás és jogértelmezés – a jelen perben nem irányadó, mivel ott a Kúria abban foglalt állást, hogy önmagában a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban szereplő kötelezettségek elmulasztása minősülhet-e a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti olyan más oknak, mely a hitelező teljes mértékben történő kielégítését veszélyeztetheti.

A jelen perben azonban az elsőfokú bíróság nem ezen okból állapította meg az alperes felelősségét.

Mindezekre tekintettel az alperes által előadottak nem alkalmasak a felelősség alóli kimentésre.

[8] A fellebbezés megalapozatlan.

[9] Az ítéltábla a fellebbezést – a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint, az ott írt kivételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el. A fellebbezett ítélet felülbírálati során a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait, ugyanis nem észlelt erre okot adó eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[10] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Az alperes a fellebbezésében csupán a felperes által megjelölt mulasztása és a kár bekövetkezése (a felperesi hitelezői igény kielégítésének esetleges meghíúsulása) közötti okozati összefüggést vitatta, így a másodfokú felülbírálat tárgyát ennek vizsgálata képezte. Az alperes megalapozatlanul állította, hogy a fellebbezett ítélet sérti a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését. Az elsőfokú bíróság ezt a speciális bizonyítási szabályt helyesen alkalmazta, az ítéltábla egyetértett a jogkövetkeztetésével, az érdemi döntésével és annak az indokaival is.

[11] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból – annak a megismétlése nélkül – kiemeli az alábbiakat:

- az alperes 2009. március 18-tól látta el az adós törvényes képviselőt,
- az adós 2020. január 1-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt,
- 2012-től gazdasági tevékenységet nem végzett,
- a felperes a keresetében és a fellebbezési ellenkérelmében is előadta, hogy 2013-tól a felszámolási eljárás kezdetéig végrehajtási eljárást folytatott az adóssal szemben,
- a felszámolási eljárás kezdő időpontjában az adós adó tartozása 2 025 000 Ft volt, majd a felperes által a felszámolási eljárás során bejelentett hitelezői igény már 2 059 325 Ft.

[12] Az alperes a fellebbezésében nem vitatta, hogy nem tett eleget az iratátadási és beszámolókészítési kötelezettségének, fellebbezési hivatkozása arra irányult, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban szereplő kötelezettségek elmulasztása nem minősül a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti olyan más oknak, amely a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését veszélyeztette volna. Az alperes védekezését kizárólag passzív magatartására alapozta, miszerint az adós már 2012-től nem végzett tevékenységet, illetve megőrizte annak a tulajdonában lévő ingatlanok tulajdoni hányadát.

Ezen alperesi hivatkozással ellentétben azonban a felperes a keresetében megjelölt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti „más okot” is, mégpedig azt, hogy ha az alperes az észszerű továbbműködést nem tudta biztosítani, akkor minél előbb intézkednie kellett volna az adósnak a gazdasági életből történő jogszerű kivezetéséről.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése a fizetéseképtelenséggel fenyegető, vagy fizetéseképtelenségi helyzet esetén tanúsított ügyvezetői magatartást vagy mulasztást szankcionálja. Ha a gazdasági társaság az ügyvezető ügyvezetői feladatai ellátása alatt kerül ebbe a helyzetbe, akkor őt terheli a hitelezői érdekek figyelembevétele a felszámolás elrendeléséig. Önmagában az, hogy a fizetéseképtelenségi helyzet alatt az adós gazdasági tevékenységet nem végzett, és az alperes megőrizte az adós tulajdonában lévő ingatlanok tulajdoni hányadát, nem igazolja a hitelezői érdekek figyelembevételét, és arra nem ad magyarázatot, hogy az alperes valójában miként kívánta az adós tartozásait rendezni.

Az alperes lényegében kizárólag passzivitására hivatkozott, hiszen nem tette vitatottá az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy „A törvényszék a fenti bizonyítási teherre vonatkozó anyagi pervezetését követően az alperes eltérő jogi álláspontjára hivatkozással kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa nincs. Erre tekintettel pedig azt kell megállapítani, hogy az alperes azzal, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után az adós gazdasági társaság jogi létezésével több éven keresztül csak az adótartozását halmozta, megvalósult a vezetői felelősséget Cstv.33/A. § (1) bekezdés második fordulata szerint megalapozó törvényi tényállási elem. Ugyanis a hitelezői érdekeket sértő az a vezetői magatartás, ha az adós gazdasági társaság az adótartozás folyamatos növekedése ellenére a vezető nem kezdeményezi a gazdasági társaság gazdasági életből való kivezetését, megszüntetését” {elsőfokú ítélet indokolásának [19] bekezdése}. Ebből pedig az következik, hogy az alperes a felelősség alóli kimentése érdekében nem hivatkozott a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben kifejtett tevékenységére, csupán passzív magatartására, ami nyilvánvalóan elégtelen.

Az alperesi mulasztás automatikusan nem vált ki marasztalást, azonban a következményeként – a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint – a bizonyítási teher „megfordul”, azaz az alperes (lett volna) köteles bizonyítani, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az alperes azonban ennek a kötelezettségének nem tett eleget. Ha pedig az észszerű továbbműködés nem volt biztosítható, – a felperes fellebbezési ellenkérelmében tett érvelésével egyezően – az alperesnek minél előbb intézkednie kellett volna az adósnak a gazdasági életből történő jogszerű kivezetéséről, ezáltal megelőzve adótartozása növekedését.

A bírói gyakorlat szerint nem szükségképpen, általános érvennyel kizárt az, hogy egy ténylegesen gazdasági tevékenységet nem folytató gazdasági társaság esetén is racionális legyen annak a további működtetése, de ekkor is figyelemmel kell lenni a hitelezői érdekekre. Ha nincs értékelhető, racionális oka az adós működése fenntartásának, és a fenntartással az adós tartozásai a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó módon drasztikusan nőnek, akkor elvárható a vezető tisztségviselőtől az adós megszüntetése, a tartozások fedezetéül szolgáló bármilyen vagyonelem hiányában a tartozások felhalmozása, növelése helyett (Kúria III.Gfv.30.465/2023/12-II.).

[13] Az ítéltábla ezért a Pp. 383. § (2) bekezdésének első fordulata alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[14] Az eredménytelenül fellebbező alperes a másodfokú eljárással felmerült, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából és az általa [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jogos eljárásban] lerótt fellebbezési eljárási illetékből álló másodfokú perköltségét maga tartozik viselni.

Az ítéltábla a másodfokú eljárásban is pervesztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárásban a kamarai jogtanácsosi munkadíjból keletkezett és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján 30 000 Ft-ban felszámított perköltségének a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint általános teljesítési határidőben történő megfizetésére.

Debrecen, 2026. február 2.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró